

קד.

כל הבשר פרק שמיני חולין

אילומא ביה שמאי אומרים מקנה. פיו: ולא מדיח. במים שהקינוח יפה מן ההדחה ולא הזכרה כאן הדחה: וביה הלל אומרים מדיח ולא צעי קינוח. דלא סגי ליה בקינוח אלא מדיח במים והוא עיקר ואין צריך קינוח: אין קינוח פה. להכשיר לאכול בשר אחר גבינה:

(א) [לעיל: נב: וס"ג], (ב) [נ"י]
פרש"י חמית כ: ד"ה
[וס"י], (ג) [שבת יט. ב"ב
[קסו.], (ד) [ל"א אחר ד"ה
[מזל], (ה) [בס"א טס"ף:
ללקיות, (ו) [וע"פ חו"ש שבת
כה: ד"ה חוצה], (ז) [מכאן
עד שמע אין זה מדברי
התוס' כי אם א"ה ג' ליוון
ועשו הסופרים וכתבוהו
בפנים. מהר"מ,

1. הַבֶּשֶׂר עֹדֵנוּ בֵּין
שְׁנֵיהֶם טָרָם יִכְרֹת וְאָף יִי
חָרָה בָּעַם וַיֵּךְ יִי בָעַם
מִכָּה רַבָּה מְאֹד:
במדבר יא לג

(ח) גמ' למחר כי השתא:
(צ) שם סכרוה אמר
אשכחתינהו:

אשטנ"ט [אישבולנ"ט].
מרתית.

אִילִימָה ב"ש אומרים מקנה ולא בעי מדיה. פירש בקונטרס
שהקנינות יפה מן ההדחה ולא הזכיר כאן הדחה וז"ה
אומרים מדיה ולא בעי מקנה וסגי ליה בקנינות אלא מדיה במים
והוא עיקר ואלו כרץ קנינות וקנה לפירושו דלא היה ליה למימח
ולא בעי אלא מקנה ולא מדיה מדיח

אלימא בית שמאי אומרים מקנה ולא בעי
מדיח ובית הלל אומרים מדיח ולא בעי
מקנה אלא הא דאמר רבי זירא אין קינוח
פה אלא בפת כמאן כב"ש אלא בית שמאי
אומרים מקנה ולא בעי מדיח ובית הלל
אומרים אף מדיח⁶ הוי ליה מקולי בית שמאי
ומחומרי בית הלל ולתנייה גבי קולי בית
שמאי וחומרי בית הלל אלא בית שמאי
אומרים מקנה והוא הדין למדיח וב"ה אומרים
"מדיח והוא הדין למקנה מר אמר חדא ומר
אמר חדא ולא פליגי גופא אמר רבי זירא
אין קינוח הפה אלא בפת והני מילי בדחישי
אבל בדשערי לא ודחישי נמי לא אמרן אלא
בקריא אבל בחמימא משטר שטרי והני
מילי ברכיכא אבל באקושא לא והלכתא
בבב מילי הוי קינוח לבר מקמחא תמרי
וירקא בעא מיניה רב אסי מרבי יוחנן כמה
ישהה בין בשר לגבינה א"ל ולא כלום איני

ולא מקנה ועוד אמאי דחיק לאסוקי
 ללא פליגי לימא דלצית שמאי עדיף
 קנינוה וצית הלל סברי דלף בהדסה
 לחודיה סגי כמו בקינוה לחודיה לכן
 נראה דפשיטא ליה למסדר הש"ס
 בהדסה עדיף מקנינוה והכי פירושא
 צית שמאי סברי מקנה ולא צעי מדיח
 כלומר בקינוה סגי אע"ג דגרע ולא
 צעי מדיח דעדיף וצ"ה סברי מדיח
 לחודיה צעיין והשטח הוה ליה למימר
 ולא סגי במקנה דגרע אלא אייד
 דנקט לצ"ש ולא צעי נקט נמי לצית
 להשטח הוה ליה למיפרך אם כן
 הוה ליה מקולי צית שמאי ונחוממר
 צ"ה אלא דאית ליה פירכא אחריתי
 ולא מצי לשנויי דצית שמאי תרמי צעי
 ונקט מקנה והוא הדין דצעי מדיח
 בהדיה וצית הלל סברי דסגי בחד
 או מדיח או מקנה דאם כן הוה ליה
 לצית הלל למינקט מקנה דהוי
 רבואה טפי דגרע מדיח:

[f] אתו אינשי סכרוה אמר
אשכחתינהו לכולהו:

[illegible]

מקנה וה"ה למדינת. תרומותיו
בעיני דכ"פ בקוננו' וכ"פ
ר"ח: **לסעודתא** אחרייתא
אביצא. לאו בסעודתא שרגלין
לעשות אחת שחרית ואחת ערבית
אלא אפילו לאלתר אם סילק השולחן
ובירך מותר ללא פלוג רבנן:

מים ראשונים מצוה ואחרונים
חובה בו. צצרכות צקוף

פרק אלו דברים (דף עג: וס) דרש
תרווייהו מקרא מוהתקדשתם אלו
מים ראשונים והייתם קדושים אלו
מים אחרונים ואסמכתא בעלמא הוא
דהא טעמא דמים אחרונים הוי משום
גלגל סדומית כדאמר במנזר ואנו
לפי שאין מלה קדומית סמוך ציינו
לא נהגו צמים אחרונים והכי נמי
כי דרש התם כי קדוש זה שמן שהיו
סבין את ידיהן להעביר את הוהמא
הוי אסמכתא דלא מצינו בשום מקום
שיהא שמן לא חוצה ולא מזוה וזה
דאמר התם בשם שהמזוה פסול
לעבודה כך ידים מזוהות פסולין
לזרבה היינו להם שהיה הדבר
עליהם חוצה ליטול אחר סעודה
לפיכך נחשבות כמזוהות ואריך
להקדים וליטול קודם ברכה וא"ת
למאי נפקא מינה הא דראשונים
מזוה אחרונים חוצה מה לי מזוה
מה לי חוצה הא תרווייהו חוצה
דקתני צבייתא אלא רשות ואומר
רבינו תם דנפקא ליה לענין מלחמת
הרשות דתנן בפ"ק דעירובין (דף י.
דפטורין מרחיצת ידים וקאמר רב חייל
בגמ' לא שנו אלא מים ראשונים אבל
אחרונים לא דאמר רב יהודה בריה
דרב חייל מפני מה אמרו מים
אחרונים חוצה מפני שמלח סדומית
כו' וצולכות גדולות פירש ראשונים
שהם מזוה משום פיר תרומה טעונו

ספדא: אכל בשד אסור לאכול
מותר לאכול בשר אלא כמה
ה' לבשר א"ל ולא כלום גופא
אכל בשר אסור לאכול גבינה
אמרו בשר אמר ליה רב אחא
ספדא בשר שבין השינים מהו
שר עודנו בין שיניהם אמר
להא מלתא חלא בר חמרא
לו אבא כי הוה אכיל בשרא
ה' אכל גבינה עד למחר (6) עד
אנא בהא סעודתא הוא דלא
דתא אחריתא אכילנא אמר
להא מלתא חלא בר חמרא
לו אבא (7) הוה סייד נכסיה תרי
לא סייגנא אלא חדא זימנא
ה' דאמר שמואל מאן דסייד
משכח אסתירא אביי הוה סייד
זימנא יומא חד פנע בארסייה
זופי אמר ליה הני להיכא אמר
מר ליה (8) כבר קדמוך רבנן רב
בכסיה כל יומא אמר היכא גינהו
י דמר שמואל יומא חד חזא
בארעיה שקליה לגלימיה
בגוה רמא קלא אתו אינשי
אשכחתינהו לכולהו איסתרי
מר רב אידי בר אבין אמר רב
מים ראשונים מצוה ואחרונים
מים ראשונים ואחרונים חובה
קרי לה גופא מים ראשונים
בין בכלי בין על גבי קרקע
באין נוטלין על גבי קרקע
שונים נוטלין בין בחמין בין
שחמין מפעפעין את הידים
ם נוטלין בין בחמין בין
אי לא שנו אלא שאין היד
סולדת

והוא אמר רב
גבינה גבינה
ישיהה בין גב
אמר רב חסד
גבינה מותר
בר יוסף לרב
יקרי עליה
מר עוקבא א
לגבי אבא דר
האידינא לא ה
השתא ואילו
אכילנא ולס
שמואל א
לגבי אבא דר
זמני ביומא וא
שמואל לטע
נכסיה כל יומ
נכסיה כל יומ
דרדי פתכא ו
ליה לבי מר
אסי הוה סייר
כל הני אסת
צינורא דבד
כרכיה אותב
סכרוה (ג) (ד)
דמר שמואל
יצחק בר אשיי
חורב מיתירי
סולת

קרי לה גופא מים ראשונים
בין בין בכלי בין על גבי קרקע
בין נוטלין על גבי קרקע
שוניים נוטלין בין בחמין בין
שחמין מפפעיין את הידים
ם נוטלין בין בחמין בין
אי לא שנו אלא שאין היר
סולדת

אין טעונין "זרקה" ומכלת ככר רדי' וכו'
מתנמיץ וזו לקרות שמע ולא מתחמם
ויז זה כי אם הכשר אכילה כמו ניקור

וְיָבֹא בִּינְיָהוּ ⁵קִנְסָא מִמֵּם רַב־אֵין נוֹטְלִין אֵלָא בְּכָלִי וְאִמְרִי לְהוֹרָא ⁶הוֹזְהֵמָא: מִים רַבִּי יִצְחָק בְּרַי יוֹסֵף אִמְרֵי רַבִּי

(f) אולי צ"ל דנפחת הגדר ושטפי מים לארעיה.